

KAD

Školski list Ekonomsko-birotehničke škole

Broj 41

Travanj, 2016.

Ekonomsko-birotehnička škola ove godine obilježava 25 godina od kada djeluje kao samostalna ustanova. Povodom te obljetnice odlučili smo školski list posvetiti učenicima i njihovim interesima. Ostali smo iznenađeni raznolikošću vaših aktivnosti i sposobnosti. Zahvaljujem se svima koji su sudjelovali u nastanku ovog lista, a posebno svim učenicima koji su nam dozvolili da na kratko zavirimo u njihove svjetove.

Vesna Bičanić Janje, prof.

KAP

**Školski list Ekonomsko-birotehničke škole
Naselje Andrija Hebrang 13/1
Slavonski Brod**

tel: 035 443 175

skola@ss-ekonomsko-birotehnicka-sb.skole.hr

**Odgovorna urednica:
Vesna Bičanić Janje, prof.**

**Crtež na koricama:
Kristina Grabovac, 4.G**

**Grafički prijelom:
Marija Deanković, prof.**

**Za nakladnika:
Željko Vukelić, prof.**

**Naklada:
Ekonomsko-birotehnička škola**

**Tisak:
TDA Brod d.o.o.**

**Godina izdanja:
Travanj, 2016.**

*Šta naši učenici rade u slobodno vrijeme?
Čime se bave? Šta ih zanima?*

Barbara Kulaš, 1. D

Barbara trenira košarku sedam godina. Trenira tri puta tjedno, a subotom ima individualne treninge. Igra za nekoliko klubova na poziciji bek šuter, nisko krilo ili centar, ovisno o utakmici.

Posjeduje mnogo medalja koje je osvojila kao najbolji igrač utakmice, najbolji šuter i kao najbolja u challengu. Challenge su natjecanja u prelaženju prepreka s loptom. Iako je najniža u klubu, odlična je igračica.

U Zagrebu, nakon jedne utakmice, imala je mogućnost igrati s Antonijom Mišušom jedan na jedan. Želja joj je upoznati LeBrona Jamesa i cijeli život baviti se košarkom.

Dea Rosandić, 1. D

Luka Špehar, 1. E

Košarku, moj omiljeni sport, treniram već šest godina i uživam u tome. Dnevno imam dva treninga, ali ne mogu ići na oba jer tu su i školske obveze. Vikendom nemam vremena za druženja i izlaske zbog utakmica i turnira. Teško je odricati se nečega, ali to je potrebno ako se želi uspjeti u sportu.

Svakodnevno treniranje odražava se na moje i klupske uspjehe, ali dovodi i do zasićenja te sam mnogo puta pomislio odustati. Tada reagira moj tata koji mi je velika podrška i motivacija da svaki dan budem sve bolji. Moj je san postati vrhunski košarkaš. Znam da moram još više trenirati kako bih bio što bolji i uspješniji. Možda mi se onda jednog dana moj san i ostvari.

Fran Folvačni, 1.B

Treniram košarku od trećeg razreda osnovne škole. Kao mali, imao sam košarkaški koš kod bake na kojemu sam se često igrao. Moja je tetka primijetila da mi se to sviđa i upisala me u školu košarke.

Sada igram za KK Slavonski Brod 1946 u kojem sam upoznao prijatelje s kojima se odlično slažem. Treninzi su svaki dan po tri puta, ali stignem na samo jedan.

Josip Matić, 2. A

Ljubav prema košarci dogodila se prije 3 godine kada je vikendom često išao kod kuma gdje su uvijek igrali košarku. Nije se do tada bavio nikakvim sportom pa je odlučio malo se pobliže upoznati s košarkom. Upisao se u školu košarke „Klasije“.

Njegov običan radni dan velikim se dijelom svodi na školu - trening - učenje - trening, i to baš tim redoslijedom. Zbog svoje posvećenosti košarci, pazi na svoju prehranu i jede zdravo. Nisu ga obeshrabrile ili udaljile od košarke ni mnogobrojne ozljede kao što su uganuće skočnog zgloba, napuknuće prsta, istegnuće ligamenta koljena itd., koje bi „zaradio“ na treninzima ili utakmicama. Kada smo ga pitali ima li neke svoje košarkaške idole naveo je Kobea Brayanta, Derricka Rosea, Rusella Westbrooka, ali i to da nije strastveni navijač nekog košarkaškog kluba. Odličan je učenik i dobar prijatelj, uvijek zanimljiv i sve nas nasmijava.

Martina Luketić, 2. A

Krešimir Marković, 4. E

Četiri je godine član plivačkog i vaterpolskog kluba Marsonia. Trenirajući, svladao je sve četiri plivačke tehnike - kraul, leđnu, prсну i leptir tehniku.

Nastupao je na prvom klupskom natjecanju i osvojio prvo mjesto (leđna tehnika) i treće mjesto (kraul tehnika).

Nakon rehabilitacije koja je trajala pet mjeseci (zbog prijeloma lakta), vratio se u plivačke vode nastavljajući trenirati u brodskom vaterpolskom klubu Marsonia. Njegov najbolji sportski trenutak je utakmica s ekipom legendarnog Dubravka Šimenca, Mladost Masters.

Plivanje je Krešin hobi, ali i stil života.

Tea Crnobrnja i Barbara Ćosić, 4. E

Matea Ćato, 1. C

Svoje prve korake napravila sam upravo u sportskoj dvorani i to je valjda bilo to. Odbojku sam počela trenirati u Oš „Vladimir Nazor“ i od tada sam ju jako zavoljela.

Treniram za OK „Kolonija“ u kojem naporno radimo i treniramo, ali kad uđem u dvoranu za treninge i osjetim odbojkašku loptu, zaboravim na sve ostalo i ništa više nije važno ni teško.

Najviše volim putovanja i odlaske u druge gradove jer tu stječem nova poznanstva i prijateljstva. Želim i dalje vrijedno trenirati, razvijati svoj talent i osvajati medalje jer je tad sretan cijeli tim. Ujedno, poželjela bih svima da se što više bave sportom.

Ivona Olanović, 1. E

Od malena mi je velika želja bila trenirati odbojku. Trenirati sam počela u četvrtom razredu osnovne škole. U početku, bila je to više dječja igra i zabava. Ozbiljnije treniranje počelo je već iduće godine.

Treniram u odbojkaškom klubu „Kolonija“ svaki dan po dva sata. Vikendom imam utakmice i turnire pa nemam baš vremena izlaziti kao moji vršnjaci. Teško je uskladiti školske obveze i treninge pa ponekad žrtvujem školu.

Većina mojih prijatelja ne razumije kako je to imati želju izaći subotom navečer, ali to ne učiniti zbog utakmice. Ponekad dođe do zasićenja, kao i kod svakog sportaša. Tada je jako važno imati podršku. Moja najveća podrška je moj tata. Uvijek mi daje snagu i volju u teškim danima.

San je svakog sportaša biti vrhunski sportaš pa tako i moj. Voljela bih igrati u nekom vrhunskom klubu. Svatko od nas može velikim trudom i radom ostvariti svoj san. Nadam se da ću upornošću i vjerom u sebe uspjeti raditi ono što najviše volim u životu.

Patrik Živić, 4. E

Počeo je trenirati nogomet kada je imao četiri godine u Nogometnom klubu Željezničar. Od tada do danas pretrčao je mnogo zelenih travnjaka od Bosne, Mađarske, Srbije do Italije. Osvojio je mnogo individualnih nagrada (na četiri turnira proglašen je najboljim igračem), ali i klupskih nagrada. Na turniru u Bosni klub je osvojio nagradni fond od 1 000 KM, a nakon malonogometne lige Rehlicki, klub je osvojio 1 500 kn. To nisu veliki novčani iznosi, ali to su nagrade koje su potvrda njihovog truda i zalaganja na nogometnom terenu. Patrik se nada da će 14 godina napornog treniranja biti dobar ulog u njegovu budućnost.

Tea Crnobrnja i Barbara Ćosić, 4. E

Matej Brkić, 1.B

Nogomet igram od svoje sedme godine. Počeo sam igrati jer mi se činio kao zanimljiv sport, što uistinu i je. Igram u Nogometnom klubu "Slavonac" iz Nove Kapele. Trener mi je Robert Balić, vrlo iskusan čovjek, dobra i draga osoba i mogu reći, odličan igrač. Treninge skoro pa da ni nemam, a kada ih imam, ne stignem zbog škole.

Harmoniku sviram četiri mjeseca. Počeo sam svirati jer se odmah razveselim kad čujem zvuk harmonike. Od toga se može i živjeti (zarađivati), ali glavni razlog početka sviranja je zabava. Sviram jedini u obitelji i učim se sam.

Dea Rosandić, 1. D

Dea se bavi neobičnim sportom za djevojke. Riječ je o nogometu. Trenira od 4. razreda osnovne škole u ŽNK Viktorija koji postoji od 1994. godine. Tijekom svog postojanja osvojili su preko 100 pehara. Treninge ima i po pet puta tjedno i kaže da su jako kvalitetni te raznovrsni. Preko zime održavaju se u dvorani Vijuš, a preko ljeta na stadionu NK Amater gdje se odigravaju i utakmice. Nogometom se bavi jer joj se to sviđa te igra na poziciji stopera.

Smatra da cure nisu ništa gore od dečki, te da ima kvalitetnijih ženskih igrača od muških. S klubom putuje po cijeloj Hrvatskoj te sudjeluje na Sportskim igrama mladih na kojima su 2015. godine bile na visokom drugom mjestu. Utakmice nisu samo protiv istog spola, već i protiv pripadnika suprotnog spola. Unatoč svim predrasudama o ženskom nogometu ŽNK Viktorija jako je uspješan zahvaljujući treneru Miroslavu Buljanu, UEFA PRO treneru.

Lucija Stojanović, 1. D

Anamarija Jozić, 4. A

Anamarija Jozić, učenica je 4.a razreda, trenira nogomet i može se pohvaliti mnogobrojnim sportskim uspjesima ostvarenima u ŽNK Viktorija.

K: Anamarija, kada si počela i koliko dugo već treniraš nogomet?

A: Nogomet sam počela igrati na ulici, s dečkima. Otkako znam za sebe, lopta mi je bila najljepši dar koji mi je netko mogao darovati. Tako sam se prije 10 godina ućlanila u muški klub MV Croatia. Za taj klub sam igrala nekoliko godina, nakon čega mi je trener rekao da u Slavanskom Brodu postoji ženski nogometni klub u kojem bi trebala pokušati stvoriti svoju nogometnu karijeru. I evo, već sam sedmu godinu u ŽNK Viktoriji.

K: Postoje mnoge predrasude koje govore da djevojke nisu za nogomet, što ti misliš o tome?

A: Svakodnevno se susrećemo s predrasudama, odnos prema nama ostao je isti te je ženski nogomet i dalje nepoželjan sport za djevojčice. Volim se srediti, lijepo izgledati i osjećati atraktivno. Mislim da se ženstvenost ne gubi ako žena igra nogomet. Ljudi su samo stvorili takvu krivu sliku.

K: Zaključila sam po tvojim fotografijama da mnogo putuješ zahvaljujući nogometu. Koja mjesta si sve posjetila?

A: Trenutno smo u 1. HNLŽ tako da smo putujući na utakmice obišli cijelu Hrvatsku, Split, Dubrovnik, Zagreb, Čakovec, Osijek, Trnava... Tijekom zimskog razdoblja išli smo na razne turnire u BiH, a uskoro nas očekuje i Državno prvenstvo Hrvatske koje će se održavati tri dana u Prelogu.

K: Možeš li nam se pohvaliti nekim zadnjim uspjesima koje je tvoja ekipa ostvarila?

A: Naš najveći uspjeh je taj što se naša pomlađena ekipa svojim zalaganjem i trudom ponovno natječe u 1. HNLŽ, te brončana medalja na prošlogodišnjem Državnom prvenstvu na kojem su se nalazile mnogo jače i iskusnije ekipe. Moj osobni najveći uspjeh zasigurno je nastup za Hrvatsku žensku nogometnu reprezentaciju i osvojeno prvo mjesto na turniru u Srbiji.

K: Planiraš li se nastaviti baviti nogometom nakon srednje škole?

A: Naravno, nogomet je ono što najviše volim i od čega ne želim odustati.

K: Što misliš upisati nakon srednje škole?

A: Htjela bih upisati kineziološki fakultet, jer volim sport i mislim da bih se tu odlično snašla.

K: Dogodi li ti se kada da pretjeraš s alkoholom, da zapališ cigaretu ili ostaješ vjerna sportu?

A: Svi mi mladi volimo izlaziti i zabavljati se, ali moji vikendi ipak nisu tako burni. Škola i treninzi tijekom tjedna me iscrpe pa subotu radije iskoristim za odmor i pripremu za nedjeljnu utakmicu. Nikad nisam pretjerala s alkoholom, a cigarete ne konzumiram tako da bih na ovo pitanje odgovorila da ostajem vjerna sportu.

K: Imaš li što za poručiti mladim sportašima?

A: Ako imate želju i volju, te ako volite neki sport, bez obzira bio to "muški ili ženski" sport, počnite trenirati i nitko vas u tome neće moći zaustaviti, a uz puno treniranja i odricanja svima ćete dokazati da vi to možete!

Katarina Bumbić 4. A

Dominik Čeović, 1. D

Rukomet mu se svidio dok je gledao utakmice na televiziji. Počeo je trenirati s osam godina. Trenirao je u Sokolskom Sibirju, a kad klub više nije bio aktivan, prešao je u ŠRK Brod. Ondje ga treniraju Predrag Simić i Senad Baranja. Želja mu je braniti kao francuski rukometni vratar Thierry Omeyer.

Njegov najveći uspjeh u karijeri osvojeno je drugo mjesto na Međunarodnom turniru u Zenici. San mu je zaigrati u Hrvatskoj rukometnoj reprezentaciji. Mislim da mu to neće biti problem jer ga u svemu što radi podržavaju prijatelji i obitelj koja mu je, kako kaže, najveća podrška u svemu što radi.

Dominiku želim puno uspjeha i naravno, da zaigra u Hrvatskoj rukometnoj reprezentaciji.

Đuro Vokić, 1. D

Mia Karlović, 2. A

Rukomet trenira već osam godina. Igra za Rukometni klub Donji Andrijevac na poziciji pilota. Klub je vrlo uspješan, dosada su osvojili: 1. mjesto na Međunarodnom turniru u BiH, 2. mjesto na Memorijalnom turniru „Sjećanje na Dejana“, 3. mjesto na turniru u Hrvatskoj, 3. mjesto na Županijskom natjecanju, 1. mjesto u natjecanju u Slavanskom Brodu.

Proglašena je najboljom igračicom na Međunarodnom turniru u BiH i najboljom igračicom utakmice na natjecanju u Slavanskom Brodu.

Obožava rukomet, atmosferu u klubu i svoje suigračice s kojima je dobra prijateljica.

Tomislav Anušić, 2. A

Anamarija Safundžić, 1. C

Počela sam trenirati rukomet prije šest godina na preporuku prijateljice koja mi je ukazala na moje predispozicije za bavljenje tim sportom. Ljevak sam, a ljevaci su traženi u svijetu rukometa. Uz to, imala sam visinu i snagu. Otišla sam na prvi trening i svidjelo mi se kako su me primili u klub. Zaljubila sam se u igru, a ta ljubav traje i danas. Uživam u prekrasnoj glazbi koju stvara lopta svaki put kad završi u голу, vođenju lopte, dobroj asistenciji...

Trener mi je kao drugi tata s kojim mogu razgovarati o svemu, s kojim se i posvađam, ali s kojim se uvijek mogu nasmijati i kad vodimo i kad gubimo. Voljela bih postati profesionalna rukometašica, ali sam do sada odbijala sve ponude zbog svog kluba koji mi je pomogao postati korektan igrač i pravi suparnik koji ostavlja „srce“ na parketu.

Životna mi je želja upoznati „maestra rukometa“, nevjerojatnog Domagoja Duvnjaka i odigrati trening s njim. Možda se jednog dana moja želja i ostvari.

Margareta Brkić, 1. B

Rukomet je grub, a ona puna energije... U rujnu prošle godine upisala sam Ekonomsko-birotehničku školu i, u svom novom (1.B) razredu, upoznala jednu sjajnu rukometašicu. Kada je 29. veljače o.g. primila nagradu za perspektivnu rukometašicu grada u 2015., njena me rukometna priča jako zaintrigirala te sam odlučila u kratkom razgovoru saznati više o njoj. Ona je Margareta Brkić.

Margareta, koliko dugo treniraš?

Treniram nepunih devet godina.

Doista impresivno. Zašto si počela trenirati baš rukomet?

U prvom razredu osnovne škole na školskom panou sam pročitala obavijest da će se u školi održavati treninzi rukometa. Odlučila sam pokušati jer mi se činilo zanimljivo. Kada sam došla na prvi trening, nisam poznavala nikoga, ali uskoro je sve došlo na svoje – stekla sam nove prijatelje, počela redovito trenirati... S vremenom sam postajala sve bolja. Bila sam uvjeren da je to sport za mene jer volim timski rad, a i rukomet je grub, a ja puna energije, pa mi se činilo da je baš za mene. Od tada ne odustajem od rukometa.

Bravo! Danas si u srednjoj školi. Što ti danas rukomet predstavlja?

Rukomet je nešto bez čeka ne mogu. Osjećaj koji imam dok igram je neopisiv i mislim da ga ništa ne može nadmašiti.

Lijepo je čuti da je tako mlada osoba tako posvećena sportu. Je li tijekom proteklih osam godina bilo puno padova?

U sportu, osim uspona, uvijek ima i puno padova. Naravno da je lijep osjećaj pobijediti, ali nije sve u pobjedi. Svi misle da si, ako ne pobijediš, loš, ali to nije istina – i kad izgubiš, a dao si sve od sebe, ti si za sebe pobjednik. Ni rezultat nije uvijek bitan, bitno je da se zabaviš. Imala sam puno poraza, ali svaki je poraz bio samo jedna lekcija više u životu.

Znam da si imala nezgodu s koljenom, je li sada sve u redu?

Da, i to više puta s oba koljena. Više nije toliko strašno kada mi iskoči koljeno jer mi se to događalo i prije, pa sam se naviknula. Događalo mi se da zbog povrede ne igram po 2-3 mjeseca. Točnije, liječnik bi naložio da odmaram 3 mjeseca, a sportaši, kao sportaši, ne mogu čekati... pa bih se i ja prije vremena vratila na teren i, zbog nepromišljenosti, opet nastradala. No, sada je sve u najboljem redu.

Znači, tvrdo glava si. No, to je jedna od vrlina sportaša. Koliko si klubova do sada promijenila?

Trenutno igram na poziciji braniča za ŽRK „Brod“, a prije sam igrala za ŽRK „Slavonka Nova Gradiška“.

Je li se nešto dogodilo pa si prešla u Brod?

Imala sam puno nesporazuma s trenericom. Ona je od ekipe puno (previše) očekivala... Iako sam u Novoj Gradiški bila jedna od boljih rukometašica (i ondje sam, kao i ove godine u Brodu, dobila priznanje za nadarenu sportašicu), to me nije spriječilo da odem. Uz sve moje poštovanje prema ženi koja me naučila igrati rukomet, zbog ružnih nesportskih riječi, događaja i osjećaja nisam imala razloga ostati... U Brod sam došla jer, kao što sam već rekla, nisam mogla bez rukometa.

Tužno je kad nesportske „stvari“ (po)kvare sport. Kako ti je sada u Brodu?

Fantastično! Ekipu ne bih mijenjala ni za što. Oni su mi druga obitelj i stvarno ih sve volim. Napredujem iz dana u dan jer na treninzima caruju red, rad i disciplina.

Drago mi je zbog tebe. Kako je rukomet utjecao na tebe osobno?

Postala sam bolja osoba. Danas imam svoj cilj i ne predajem se lako. Možda se nekima činim previše samouvjeren, ali to je u rukometu važno. Ako si sportaš i igraš u timu, tijekom 60 minuta utakmice ništa osim tebe, tvoje igre i tvoje ekipe nije bitno – čak i ako imaš problema kod kuće, u ljubavi ili s prijateljima, sve postane nebitno, samo su zabava i dobar rezultat bitni.

Imaš li rukometnog uzora?

Naravno, Omeyera. Divim mu se.

Nadaš li se nekom velikom uspjehu u rukometu?

Nadam se da ću jednoga dana igrati za reprezentaciju. To je moj veliki san. No, znam da moram još puuuno trenirati da bi san postao java.

Sputava li te išta u rukometu?

Škola me sputava, haha, kao što se može vidjeti po mojim ocjenama. Trudim se stići sve jer imam želju biti prepoznata i zapamćena – i u školi i u rukometu.

Što ti znači uspjeh i koji su tvoji najveći uspjesi u rukometu?

Uspjeh mi je poticaj da budem još bolja. Najveći uspjeh postigla sam kada sam s ekipom otišla na sportske igre mladih i osvojila treće mjesto. Bilo ih je još, ali ovaj uspjeh mi je posebno drag i uvijek ću ga pamti.

Koliko nagrada i priznanja imaš?

Ah, puno, ali broj nije toliko bitan. Nagrade su, kako kaže jedna moja profesorica, tek pokazatelj da si na pravom putu – važnije je BITI na pravom putu!

Hvala ti što si odvojila vrijeme za ovaj razgovor. Želim ti još puno dobrih rezultata u rukometu i u školi.

Nema na čemu. Hvala tebi na interesu i zanimljivim pitanjima.

Ivana Jeleč, 1.b

Ivan Đaković, 3. F

Vesla od svoje 14. godine. Od 2012. do 2014. godine predstavlja KKK Marsonija, zatim prelazi u Olimpik. U svojoj karijeri osvojio je 62 medalje od kojih je deset bilo zlatno. Sudjelovao je i u maratonu na 15 km na kojemu je bio prvi. Dvostruki je prvak države 2015. godine. Sportski uzor mu je Sebastian Brendel. Njegovo najdraže natjecanje bilo je u Srbiji 2014. godine na 500 metara, iako nije osvojio medalju.

Iva Zečević, 3.F

Lorena Orašinović, 2. C

Već četiri mjeseca trenira kickboxing. Živi u malom mjestu Malinu i do škole putuje vlakom. Dobra je učenica, a uz to što kod kuće pomaže roditeljima u nekim poslovima i uz sve druge obaveze, našla je vremena baviti se borilačkom vještinom.

Početnica je, no vjerujem da će uz malo truda i volje postići svoj cilj i postati „majstor svog zanata“. Iako joj je to sve sada naporno, ustrajna je.

Lorenu znam od kako smo krenule u srednju školu i mogu reći da je vrlo pozitivna i vedra osoba, ponekad malo nagla, ali svatko ima svoje mane i vrline, pa tako i ona. Jedna je od onih osoba koje ne odustaju lako i koje će sve napraviti da bi ostvarile ono što žele. To je njezina najveća vrлина.

Nakon svakog pada treba ustati i nastaviti koračati dalje kroz život čvršće i jače. Život se sastoji od uspona i padova i svaki pad trebao bi nas potaknuti da s još većom snagom ustanemo i pokažemo da smo jaki i da iza svakog pada slijedi uspon. Ponosna sam na Lorenu i vjerujem da će uspjeti ostvariti svoj cilj i postati dobar borac!

Karla Janković, 2. B

Zumba je neobičan ples, zanimljivog i zabavnog kraktera. Pohađam satove zumbes dva puta tjedno, već šest mjeseci. Uključila sam se na inicijativu svoje mame i nisam požalila. Najviše me se dojmilo to što nije najvažnije uhvatiti korake i zapamtiti koreografiju, već zabaviti se na najbolji mogući način i uživati u glazbi.

Poslije odrađenog treninga, osjećam se smireno i opušteno. Djeluje pozitivno na zdravlje tijela i uma. Preporučila bih je svakome tko želi promjenu svakodnevice i ublažiti napetost zbog prenatrpanosti školskim obvezama. Potrebno je samo malo dobre volje i osmijeh.

Ines Veočić, 1. E

Ines je član Dobrovoljnog vatrogasnog društva. Vježbe ima ponedjeljkom, srijedom, petkom i subotom od 16:00 do 18:00 sati, a kada je druga smjena u školi od 8:00 do 10:00. Podijeljeni su u dobne skupine: djeca od 6 do 12 godina, mladež od 12 do 16 godina i seniori od 16 pa nadalje.

Na vježbama se pripremaju za natjecanja na kojima moraju složiti vatrogasnu cijev u što kraćem vremenskom roku. Inesina skupina može složiti cijev u roku od 30 sekundi. Gotovo svaki put budu prvi i odlaze kući s medaljama i peharima.

Martina Hećimović, 1. E

Paula Kljajić, 4. D

S devet sam se godina, s osmjehom od uha do uha, upisala u male vatrogasce. Prva je vježba bila presmiješna jer sam bila klinka i nisam imala pojma. Nakon nekoliko vježbi postala sam odlična. Posao nije težak, podijeljeni smo u 3 skupine po 3 osobe. Svaka skupina ima svoju metu, vatrogasnu ručnu pumpu za vodu i dvije kante s vodom. Svi zajedno stojimo na crti i dok odabrani mali vatrogasni zapovjednik ne izda zapovijed, moramo biti mirni, ne smijemo pričati. Krećemo na zapovijed. Brzo trčimo prema svojoj meti, dvije osobe nose jednu kantu s vodom dok treća uzima pumpu i priprema crijevo za ciljanje. Prvo dvoje vraćaju se po drugu kantu vode koju, kao i prvu, izliju u pumpu i kreću pumpati. Kada pogodimo metu, pustimo sve i čekamo suce. Suci nam ukažu na greške i pokažu vrijeme. Potrebno je što brže srušiti sve tri mete, točnije tri limenke koje su postavljene na tri stalka u razmaku od jednog metra. Na skoro svakom natjecanju osvajali smo 1. mjesto.

Kada sam napunila 12 godina prešla sam u drugu kategoriju - mladež. Započeo je posve drukčiji način rada. Svi su dobili određene zadatke. Bilo nas je deset djevojaka, neke su bile na pumpama, neke na cijevima, a ja sam bila najbrža te sam zahvaljujući svojoj brzini postala vatrogasna zapovjednica svoje ženske skupine. Izdajem zapovijed, prva trčim (ostali trče za mnom na svoje zadatke), preskačem tzv. bazen, ogromni drveni kvadrat u koji ne smijem upasti, preskačem željeznu ogradu, provlačim se ispod drvenog tunela (uskog crvenog šatora), jednim korakom prijeđem drvenu gredu i mirno stanem između dva vatrogasna aparata. Kad se aparati napune vodom, zazvone, a ja brzo odlazim na svoje mjesto dok ostali ne vrate određene predmete na mjesto i zavežu vez. Zatim se svi redaju pokraj mene, podignem ruku i vježba je gotova.

Na Županijskom smo natjecanju bili 1. i to nas je odvelo na Državno vatrogasno natjecanje u Zadar gdje smo bili dvadeset i neki. Bili smo poprilično razočarani.

Sa 16 godina prešla sam u sljedeću kategoriju - odrasli (seniori). Na početku sam bila zapovjednik, zatim kurir, a sad sam strojar. Svatko ima svoju zadaću, svoje zapovijedi. Uzimam dvije torbice i dva ključa koje uručujem određenim članovima. Nakon toga odlazim na kraj cijevi koju vučem do stroja, brzo uguram u stroj, naredim ključem, kažem *Gotovo!* i stisnem gumb. Jedva čekam proljeće da polažem za vatrogasca, a i da položim vozački ispit kako bih mogla voziti vatrogasni kombi.

Jednog bih dana željela postati vodič djece ili mladeži, vatrogaskinja, ali najviše vatrogasni sudac. Biti vatrogasni sudac je nešto što mi se najviše sviđa. Želim suditi, ali na pošten način da me svi pamte i vole kao dobrog vatrogasnog suca.

Svaki odlazak na vježbu, još od malih nogu, meni je neopisiv, poseban. Moja ljubav prema vatrogascima je neizmjenjiva, vidim se u tome i ne želim odustati. Pored toga što sam član DVD-a, ja sam i nogometašica (trenutno na pauzi) i plesačica u KUD-u.

Sve što me muči, ugasim na vježbi. Nikad ne odustajem, uporna sam i sve radim za sebe, a ne radi drugih. Vatrogasci čine moj život boljim i sretna sam što moja obitelj te prijatelji koji sa mnom vježbaju vide koliko to volim i koliko sam sretna. Gdje god da me put odnese, bit ću vjeran član DVD-a Beravci. „Vatru gasi, brata spasi!“

Ana Ereš, 1. E

Uz sve obaveze u Ekonomsko-birotehničkoj školi, Ana uspijeva biti odlična učenica srednje glazbene škole u Glazbenoj školi Slavonski Brod u kojoj pohađa teoretski smjer. Već sedam godina, uz mnogo napora i truda, odlično svira klavir. Vrlo je vedra i komunikativna osoba, uvijek spremna pomoći.

Iako ima mnogo prijatelja, ne uspijeva provoditi dovoljno vremena s njima jer svaki dan nakon nastave odlazi u Glazbenu školu. Nada se da će jednog dana postati studentica Muzičke akademije i svima pokazati kako se upornošću i trudom može sve!

Ivona Pešorda 1. E

Rok Tonkić, 2.E

Moj život uz glazbu

Glazbom me „zarazio“ otac koji je član jednog od najboljih tamburaških sastava „Berde Band“-a. Uvijek sam slušao njihove CD-ove, tamburaška mi je glazba tako postala i ostala jednom od najprivlačnijih žanrova glazbe. Kako mi je najstariji brat već svirao 2 godine, a srednji je brat (inače, najmlađi sam) trebao početi i ja sam se želio uključiti u svijet glazbe. Bilo je tu malo negodovanja i čuđenja budućeg učitelja Damira Butkovića, očevog kolege iz benda i inače jednim od najcjenjenijih glazbenika u Brodu i šire, jer inače prima djecu od devet godina, a ja sam imao sedam godina, ali nakon malo nagovaranja upao sam u početničku grupu. I tako je sve počelo.

Kao prvi instrument „uvalili“ su mi bas, onu najveću tamburu. Sjećam se kako su mi se ljudi uvijek smijali, ali dobronamjerno, kad sam izlazio na pozornicu jer nisam mogao sam nositi instrument - tu su mi malo morali pomoći stariji. Na neki sam način, na početku, bio glavna atrakcija - ja sitan, a bas dvaput veći. Moram priznati, godila mi je pažnja i davala još jači poticaj za bavljenje glazbom. S vremenom se sastav grupe mijenjao pa sam tako i ja morao mijenjati instrumente. Naučio sam i ovladao s još dva instrumenta - bisernicom i bračom.

S deset sam godina primljen u glazbenu školu, smjer violina. Teorija mi je bila lagana, imao sam odličnu podlogu, ali instrument mi je dosta teško išao i bio mi je mrzak. Bilo mi je teško jer su tambura i violina dva potpuno različita svijeta. Ali nakon nekog vremena, točnije nakon tri i pol godine u glazbenoj školi, nekako sam zavolio violinu i shvatio da je violina, iako užasno težak, plemenit i cijenjen instrument. I to ne bi bilo tako da nije bilo najstarijeg brata. Na njegovom osamnaestom rođendanu, brat me s prijateljima nagovorio da izađem iz kuće i odsviram im nešto s jednim njegovim prijateljem koji svira harmoniku. Užasno sam se bojao, iako sam već izgubio osećaj za tremu zbog brojnih nastupa sa folklornim društvima i s grupom gosp. Butkovića. Ali ovo je bilo drukčije, sad sam bio sam i nikad nisam svirao ništa drugo na violini osim folklornih pjesama. To je stvarno grozno zvučalo jer inače nisam bio neki na violini. Ali, eto, izdržao sam, prijatelji su bili oduševljeni, a ja skupa s njima. I prijatelj na harmonici kaže da se tada prvi put u životu naježio. Otada sam sve više vježbao i sad sam na nekakvoj OK razini što se sviranja violine tiče.

Sviranjem sam dosta i proputovao: s raznim KUD-ovima, Turističkom zajednicom grada Broda, Brodskim tamburaškim orkestrom, a u zadnje vrijeme s bendom. Gotovo pa da nema grada u Hrvatskoj u kojem nisam bio: Požega, Osijek, Bjelovar, Zagreb, Knin, Sinj, Poreč, Rijeka, Umag, Karlovac, Ogulin, Vukovar, Dubrovnik, Split, Zadar, Ilok, Pula... Također sam dosta putovao i u susjednu Srbiju i BiH: Ruma, Novi Sad, Subotica, Čapljina... Ne mogu se više sam ni sjetiti, a zaboravio sam spomenuti da uskoro idemo svirati u Njemačku za „naše ljude“ u grad Freiburg.

Od novijih „pothvata“ pohvalio bih se solo točkom u KKD „Vatroslav Lisinski“, u pratnji 100 tamburaša, a najponosniji sam na osnivanje benda u kojem sviram sa bračom – TA „Dilberi“. Sada je drukčije, sviram ukupno 5 instrumenata (bisernica, brač, bas, violina i samica), sada najviše violinu, pjevam i plešem kad god se ukaže prilika za to. Prihvatio sam više žanrova glazbe i to sve pokušavam prikazati u svojem stilu sviranja. Trenutno, najzanimljivija su mi narodna glazba i sevdah, bez kojeg jednostavno ne mogu. Uživam u glazbi i baš zbog nje imam dosta aktivan i uzbudljiv život. Smatram to darom koji ne dobiju mnogi i trebam uživati u njemu što više i dulje mogu.

Volio bih se profesionalno baviti glazbom, ali kada malo "izvažem", teško. Za sada mi je super: zabavljam se, nisam na ulici, u dobrom sam društvu, putujem, uzbudljivo je, upoznajem nove ljude, a nešto i zaradim. Sve je to divno i krasno sada, dok sam mlad, ali ipak mislim malo dalje u budućnost. Pitanje je hoće li mi se dati ići svirati svatove i stajati 6-7 sati na nogama sa 65 godina, kad bih trebao ići u mirovinu... To me pomalo muči i nije mi baš svejedno. Trenutno se baš i ne posvećujem školi, ali više mi se sviđa taj nekakav život "umjetnika". Znam da bih školu trebao staviti na prvo mjesto, baš zbog toga, da imam izbor u životu osim glazbe. Valjda ću "nadoći", što bi moji roditelji rekli, pa ću početi više učiti. Vidjet ćemo... Mislim da u svijetu treba biti i mangupa kao što sam ja!

Bostonska Čajanka (bend)

Na čajanci s **Matijom Krstičevićem**

A: **Kako je sve započelo?**

M: Sve je započelo tako što sam se prebacio u ovu školu i upao u razred s Karlom Kezićem, gitaristom iz benda. Brzo smo se zbližili zbog gotovo pa istog ukusa u glazbi i zbog velike ambicioznosti koju obojica posjedujemo. Pod satom povijesti... sad će ispasti da ne pratimo povijest, a pratimo, taj sat baš i nismo... Karlo je samo odjednom predložio da osnujemo bend, a ja sam naravno odmah rekao da može i tu je sve započelo.

A: **Kako ste došli na ideju imena?**

M: Taj sat radili smo povijest SAD-a, pa sam vidio podnaslov "Bostonska Čajanka", pa sam rekao da će se tako zvat iz nekih čudnih razloga, ni sam ne znam zašto i eto tako se zovemo, koliko god glupo zvučalo.

A: **Kako se razvijala situacija? Kako ste došli do ostalih članova benda?**

M: Sve je to bilo igrom slučaja. Izmijenjali smo postavu par puta, jer je bilo teško naći stalne članove benda, koji su dovoljno ambiciozni i ljudi da bi svirali s nama. Prvo smo došli do bubnjara, Marina Kolovrata, te smo se dogovorili da ćemo napraviti probu samo nas trojica. Nakon probe vidjeli smo da sve može odlično funkcionirati, ali nam je trebalo još članova. Čisto zbog toga da možemo imati širi izbor onoga što možemo svirati te da naše autorske pjesme upotpunimo što više možemo. Odlučili smo se na postavu od pet članova. Prvo smo došli do klavijaturista Josipa Rosandića, koji nas je uputio do basista Ninoslava Mrvelja. Tako smo, napokon, nakon nekoliko izmjena članova, uspjeli formirati stalnu postavu, 24.12.2015. Postavu Bostonske Čajanke.

A: **Kakva je atmosfera u bendu?**

M: Na početku je bilo malo napetosti dok nismo uspjeli uskladiti glazbene ukuse svih članova benda. Upravo zato imamo raznolik repertoar glazbe. Uspjeli smo uskladiti sva mišljenja i stvarati glazbu kakvu želimo. Svi se vrlo dobro slažemo i razumijemo (ili se trudimo razumjeti) tako da na kraju napravimo dobar posao na probama. Ako i ima nekakvih prepirki, onda je to kada pokušavamo uglazbiti neku našu pjesmu, jer svatko bi htio dominirati na svojem instrumentu.

A: **Kako nastaju autorske pjesme, kakva je tematika tekstova?**

M: Pa ovako... Prvo se kreće od samog teksta. Tekstove pišem ja, samo pisanje tekstova me najviše i uvuklo u taj čudan svijet glazbe, a tek onda pjevanje tj. sama interpretacija teksta kroz glazbu. Tematika tekstova je raznovrsna, ali recimo da je primarna tematika tekstova povezana s mojom emocionalnom napetošću, odnosno većinom pišem o teškom shvaćanju ženskoga uma. Preciznije, sve se vrti oko jednog te istog uma. Često se u mojim tekstovima mogu pronaći osjećaji velike frustracije uzrokovane po meni iskrivljenim i nemirnim svijetom te prolaznošću svega. Glazbom pokušavamo na neki način pobjeći od stvarnosti i to nam djelomično uspijeva.

A: **Prvu svirku ste imali u Derbyu. Jeste li vi kao bend zadovoljni svirkom i kakvi su dojmovi publike?**

M: Smatramo da nismo uspjeli u potpunosti pokazati što zapravo možemo jer smo imali manje od mjesec dana da uvježbamo više od 20 pjesama, što je vrlo komplicirano. Nekako smo uspjeli to djelomično uvježbati i odraditi svirku, ali kao što rekoh, nismo baš zadovoljni time kako smo se prikazali prvi puta. Uskoro sviramo opet te ćemo pokazati što možemo.

Publika je bila genijalna. Prvo što me iznenadilo bio je broj ljudi i sama energija koju je publika stvarala. Drugo što me iznenadilo bio je poziv nakon svirke koji smo dobili od glavnog voditelja Hrvatskog Radija. Pozvao nas je da sviramo u Zagrebu kao predgrupa njegovom bendu, na što smo naravno zainteresirano odgovorili. Nadamo se da ćemo dobro napredovati.

Ana Kraljev, 2.A

IZMIŠLJENA STVARNOST

<i>Od same pomisli</i>	<i>Možemo li pobjeći</i>
<i>Da ćemo nestati</i>	<i>I nikad se ne vratiti</i>
<i>Trudim se ostati</i>	<i>U naš svijet</i>
<i>U svijetu bez realnosti</i>	<i>Izmišljene stvarnosti</i>
<i>Mogu li pobjeći</i>	
<i>I nikad se ne vratiti</i>	
<i>U svoj svijet</i>	<i>Od same pomisli</i>
<i>Izmišljene stvarnosti</i>	<i>Da ćemo nestati</i>
	<i>Trudim se ostati</i>
<i>Gdje se vatra</i>	<i>U svijetu bez realnosti</i>
<i>Nikad ne gasi</i>	<i>Mogu li pobjeći</i>
<i>Gdje se voda</i>	<i>I nikad se ne vratiti</i>
<i>Ne može da zaleđi</i>	<i>U svoj svijet</i>
<i>Gdje smo si mi</i>	<i>Izmišljene stvarnosti</i>
<i>Vječno dovoljno</i>	
<i>Možeš li to</i>	<i>Matija Krstičević, 2. B</i>
<i>Uopće zamisliti</i>	

Erblina Dragaj, 3. F

S Erblinom idem u razred od prve godine. Od tada se i poznajemo. Posebna je osoba i volim se družiti s njom. Uzorna je i vrlo pametna, prava prijateljica, uvijek spremna pomoći. S njom sjedim u razredu, pomažemo jedna drugoj, dijelimo dobro i zlo...

Sretna sam što ju imam kraj sebe. Dobro se snalazi u matematici, a posebnu ljubav gaji prema crtanju. Crta zaista predivno. Kazala nam je da je talent naslijedila od mame, od malena je osjetila ljubav prema crtanju. Crta svašta, a najviše djevojke.

Lorena Barišić, 3.F

Mislav Botica, 1. D

Mislav se bavi glazbom jedanaest godina i svira 37 glazbala, većinom tradicijskih. Završio je osnovnu glazbenu školu, a sada je učenik srednje glazbene škole u Glazbenoj školi Slavonski Brod.

Član je Hrvatskog gajdaškog orkestra iz Zagreba i Folklornog ansambla Brod, a često je na ispomoći raznim ansamblima i kulturnim društvima. Trudi se i samostalno promovirati tradicijske instrumente Hrvatske.

Nastupao je na festivalima međunarodnog karaktera po cijeloj Europi, a prošle godine stekao je titulu prvaka Europe u sviranju gajdi na natjecanju gajdaša u Slovačkoj.

Ove godine odlazi u New York i San Francisco na svjetski festival i ide na turneju u Australiju i Novi Zeland.

Tradicijska glazbala koja Mislav svira:

1. Slavonske gajde
2. Mađarske gajde
3. Slovačke gajde
4. Makedonske gajde
5. Bilogorsko-zagorske dude (četveroglasne)
6. Podravkse dude (peteroglasne)
7. Diplica
8. Jedinka
9. Dvojnice
10. Trojka
11. Tambura samica
12. Tambura bugarija (kontra)
13. Tambura bisernica (prim)
14. Tambura brač (basprim)
15. Tamburaško čelo
16. Sople (Sopele)
17. Roženice
18. Istarski mih
19. Hercegovački mih
20. Susački mih
21. Šurle
22. Diple bez mješine
23. Trstenice
24. Zagorska sloškinja
25. Ljerica

Graciela Barbir, 1. D

Sandra Šokić, 3. F
(umjetničko Lisa Assil)

Glazba ju zanima od djetinstva, a želja za nastupanjem javila se početkom prve sezone Super talenta u Hrvatskoj. Oduvijek je znala da ima posebnu boju glasa i nikada nije imala strah pri nastupu pred ljudima.

Uzor joj je Amy Winehouse zbog njezine snage i emocije koje je prenosila u pjesmama.

Kada bi se prijavljivala na Xfactor učinila bi to u Velikoj Britaniji pred sućem Simonom Cowellom i svojim bi glasom ga natjerala da ustane

i kaže : „To je ono što mi tražimo!“.

Imala je dosta nastupa u svom gradu, a neka mjesta gdje je nastupala su : KKD IBM, Centar Mladih, Tvrdava, Glazbena škola, Dvorana Brod, Dvorana Vijuš te u caffe barovima. Ima mnogo diploma, a najdraža joj je ona s Humanitarnog koncerta u Dvorani Brod gdje su uspjeli prikupiti dovoljnu svotu novaca za pomoć Anđelu od četiri godine. Pjesme rijetko piše, a kada to čini inspiraciju joj daju posebni ljudi iz njezina života.

Mia Tolić, 3. F

Katarina Mladinović, 2. B

Gledajući svoju sestru kako pleše na nastupima, natječe se na natjecanjima i donosi medalje i pehare kući, željela sam biti kao ona i krenuti njezinim plesno-sportskim koracima. Moja sestra Martina trenirala je mažoretkinje od svoje pete godine, počevši u vrtičkim mažoretkinjama nakon kojih se upisala na mažoretkinje Brodskog plesnog studija „ Cascavela“. Nakon kratkog vremena, trenerica je u njoj vidjela plesni i sportski talent te se priključuje prvim početcima twirlinga u Slavonskom Brodu, ali i u Hrvatskoj, u Twirling klubu „Cascavela“. Sve do kraja srednje škole trenirala je i mažoretkinje i twirling. Bila je jako uspješna.

S nestrpljenjem sam čekala da napunim dovoljno godina i upišem se na mažoretkinje i twirling, baš kao i moja sestra. Bilo je zanimljivo dolaziti i odlaziti s njom na treninge, nastupe i natjecanja. Ona me naučila mnogo gimnastičkih, plesnih i elemenata sa štapom. Ponekad nam je bila zamjenska trenerica, a ja sam bila jako ponosna. Ubrzo sam stekla pravo sudjelovanja na natjecanjima te sam se i ja vraćala kući s medaljama i peharom u ruci. Bila sam ponosna što mogu promarširati brodskim ulicama u prekrasnoj uniformi mažoretkinje. Kada sam bila starija, imala sam čast, baš kao i moja sestra, predati ključeve grada gradonačelniku u Ivaninim danima i biti predvodnica mažoretkinja. Trenirajući, upoznala sam mnogo prijateljica s kojima sam i sada u jako dobrim odnosima. Svako natjecanje i nastup donijeli su mi posebna iskustva i događaje kojih ću se rado sjećati. Spletom okolnosti, prestala sam se baviti twirlingom

ranije, a mažoretkinje sam trenirala sve do kraja prvog srednje. Kao osoba puna plesnog duha, a željna i pjesme, njegujući naše slavonske običaje, upisala sam se u Folklorni ansambl Broda.

Ples je ono što me ispunjava, krati tmurne i katkada zamorne srednjoškolske dane. Nadam se da ću

i nakon srednje škole na fakultetu nastaviti kratiti i ispunjavati studentske dane plesom.

"Postoje prečice do radosti, ples je jedna od njih." rekao je Vicki Baum. Bio je u pravu. Ples je ono što nas čini sretnim, ispunjava i liječi našu dušu, pokreće sve mišiće, poboljšava motoriku, osjećaj za ritam, oslobađa „sretne“ hormone u tijelu i tako nas oslobađa stresa, čini zadovoljnijima i poletnijima. Zato plešite gdje god stignete, na ulici, u paru ili sami pred ogledalom kad vas nitko ne gleda.

Valentina Miletić, 4. E

Počela je plesati prije 13 godina. Kada je imala pet godina, majka ju je upisala u FA Brod, u najmlađu skupinu. U šestom razredu prešla je u najstariju skupinu, reprezentativni ansambl. S FA Brod, Valentina je obišla mnoge europske zemlje – Poljsku, Francusku, Italiju, Austriju, Slovačku, Makedoniju, Tursku. U Turskoj su imali turneju koja je trajala deset dana.

2011. godine Valentina je postala članica i KUD Podvinje, a prošlo ljeto pridružila se i KUD-u Gornji Andrijevci. Valentina voli pjevati i plesati, tako da joj svakodnevne probe ne predstavljaju nikakav napor i uspijeva ih uklopiti u svoj dnevni raspored.

Tea Crnobrnja i Barbara Ćosić, 4.E

Barbara Margetić, 4. D

Sa samo pet godina počela sam plesati u KUD-u „Matija Gubec“, Slavonski Kobaš. Kao mala voljela sam se oblačiti u roklju, kako bi stari narod rekao, mi mlađi to zovemo kobaška nošnjja. Čuvamo tradiciju jer je volimo. Više je vrsta narodne kobaške nošnje: vezenka, patljičarka, šlinganica, zlatara, plišana. Zlatare koristimo i za krizme u crkvi kako bismo održali tu tradiciju.

Za spremanje u nošnju nekada mi je trebalo sat i pol, sada mi treba pola sata jer ima dosta dijelova nošnje koje oblačim kako bih bila što šira - stavlja se peškir ili jastuk da bih imala što šire bokove. Za češljanje mi treba 10 minuta. U nošnju me sprema baka koja zna tradiciju i kako se treba odjenuti. Svu nošnju koju imam nabavlja i šije moja baka koja gaji veliku ljubav prema tradiciji i kulturnoj baštini te plesu.

Idem gotovo na sve nastupe, a probe počinju mjesec dana prije nastupa i to svaki drugi dan. Vjernih članova KUD-a je oko 60-tak i svi redovno dolaze vježbati, plesati i pjevati. Kola koja plešemo su tradicijska kobaška kola: kolo polako, kolo nabrzo, kobaški povračanac, mista, čiro, ajd na livo, dorat, kabanica i još mnogo sličnih kola.

Naša okupljanja ne budu samo radi vježbe, bude tu i rođendana, imendana i kojekakvih druženja.

Ponekad nakon probe kroz priču i šale ostanemo i do neko doba noći u prostorijama KUD-a. Sretna sam što je većina članova mlađa generacija koja održava i voli tradiciju KUD-a jer da toga nema, nitko se ne bi sjećao što su prije imali i kako je prije bilo.

Tea Crnobrnja i Barbara Ćosić, 4. E

Patrik Vukosavljević, 1. A

Godinama je član KUD-a „Luka Ilić Oriovčanin“. Svira bisernicu od svoje sedme godine. Svirati ga je učio Neno Seletković te se nakon dvije godine sviranja upisao u KUD. Glazba i tamburica mnogo mu znače i bez njih ne bi mogao živjeti.

Probe ima dva puta tjedno i dolazi kući oko 22 sata. Često se dogodi da s nastupa dođe kući u tri ujutro, a već u pet mora ustati i ići na vlak.

Veseli se svakom nastupu, a njegovi su roditelji jako ponosni na njega.

Božana Jozić, 1. A

Ana Janković, 1. A

Pleše u KUD-u „Luka Ilić Oriovčanin“ šest godina. Voli, cijeni i ponosi se svojom tradicijom i običajima. Često joj bude naporno kada je druga smjena jer odmah nakon škole ide na probu koja se održava dva puta tjedno.

Škola poprilično ispašta jer kad ide na nastupe, ne stigne učiti. Na nastupe ide gotovo svaki vikend, a proputovala je mnogo države i gradove.

Ani ples nije samo izvanškolska aktivnost, već je to nešto u njenom srcu bez čega ne može zamisliti svoj život.

Božana Jozić, 1. A

Magdalena Lolić, 2. F

Član sam KUD-a i DVD-a, ali sam se zbog ozljede noge usredotočila na trčanje i fitness treninge. Trčanjem se bavim od petog razreda osnovne škole.

Oduvijek sam imala problema s kilažom i ljudi su me često osuđivali i vrijeđali zbog toga. Oni su mi postali motivacija da se počnem baviti trčanjem. Uzor mi je Michelle Levin, a velika podrška Nikola Vlašić, Alen Hadžikić i naravno, moja obitelj.

Treniram svaki dan najmanje dva sata. Sat i pol odvojim za fitness, a ostalo vrijeme za trčanje. Imam jednu diplomu i medalju s državnog natjecanja DVD-a te četiri diplome prvih mjesta u trčanju u Maloj Kopanici. Prvu diplomu dobila sam u petom razredu, a u sedmom sam na natjecanju pretrčala 60 m za 7,5 sec, što je moj osobni rekord.

Nikada nije kasno početi se nečime baviti. Uz dobru volju i malo truda sve se može ostvariti. Vjerujte u svoje želje i ostvarit će vam se.

Tihana Blažević, 4. B

Želja mi je otplesati... u Englesku

Ples je svjetski jezik bez granica, jezik ravnopravnosti, tolerancije i suosjećanja **(Olga Andrusenko)**

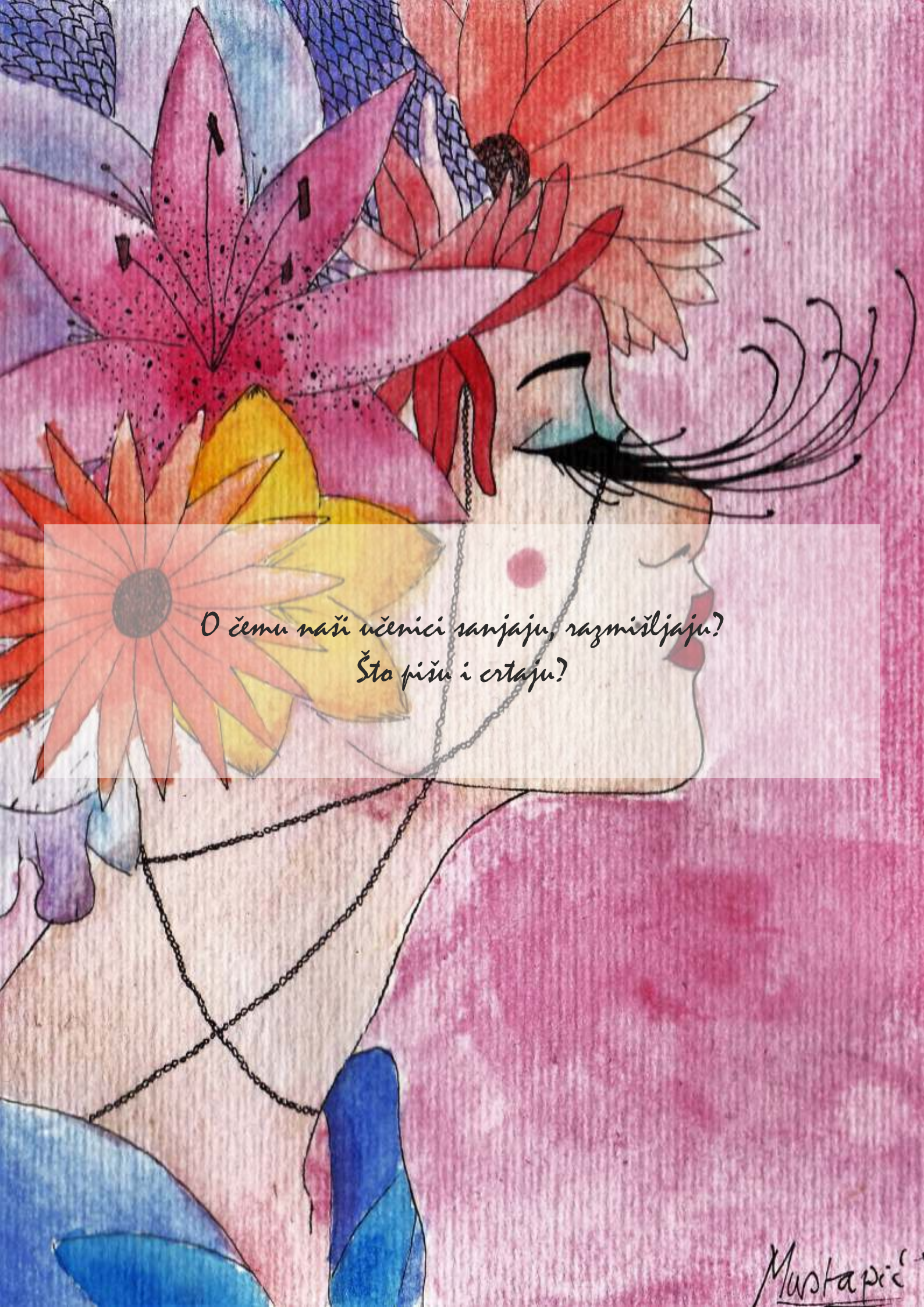
„Zavoljeti nešto što nije čovjek, a voljeti ga kao ljudsko biće, teško je objašnjivo“, rekla je jednom Karla Simeon, (sada bivša, a tada) učenica naše škole i moja plesna kolegica. Samo onaj tko istinski voli ono što radi može razumjeti dubinu ovih riječi.

Plešem od svoje četvrte godine, dakle punih 14 godina. Moja starija sestra počela se baviti plesom u Studiju za moderni i klasični ples „Brodski leptirići“ dvije godine prije mene i, iskreno, njen me hobi nije ni malo privlačio. Međutim, majka me nagovorila (čitajte: natjerala) da i sama počnem plesati... kao da je znala da ću joj jednom na tome biti zahvalna. I tako je ples obilježio cijelo moje djetinjstvo, pa moju mladost... U Leptirićima sam veoma brzo stekla prijateljice i s vremenom se zaljubila u ples i način na koji nas naša omiljena „Učiteljica Olja“ (Olga Andrusenko) uči plesnim pokretima, prenoseći nam ljubav prema plesu i klasičnoj glazbi te razvijajući kod nas glazbeni sluh, plesnu disciplinu, kreativnost i estetski ukus. Kako Olga kaže, „ples je svjetski jezik bez granica, jezik ravnopravnosti, tolerancije i suosjećanja, a balet je jedna od najstarijih plesnih tehnika koja je temelj svim plesnim stilovima.“

Tijekom godina članstva u Leptirićima sa svojim plesnim prijateljicama nastupila sam na brojnim gradskim i županijskim manifestacijama kao što su Dani plesa Mije Čorak Slavenske, Dani Ivane Brlić-Mažuranić, Dan Grada. Proputovali smo Hrvatsku i mnoge europske zemlje poput Austrije, Švicarske, Italije, Njemačke i Rumunjske. Osvojili smo brojne nagrade i priznanja. Svaki je nastup bio posebno važan i drag. Ipak, najsladši su nastupi na „domaćim daskama“, pred najdražom publikom. Moj posljednji nastup, 20. veljače ove godine (povodom obilježavanja Dana Mije Čorak Slavenske – najpoznatije hrvatske balerine, rodom iz našega grada), došli su gledati prijatelji iz razreda s razrednicom. Divno ih je bilo vidjeti zajedno kako plješću baš meni.

Putovanja i plesni nastupi pomogli su mi da se osamostalim, razvijem samodisciplinu, pobijedim tremu, naučim raditi u timu i poštivati druge. Upoznala sam različite kulture, „izbrusila“ svoj engleski i naučila osnovne izraze na drugim europskim jezicima. To mi je uvelike pomoglo u školovanju, a vjerujem da će mi koristiti i u budućnosti. Želja mi je studirati u Engleskoj... možda i ondje odjenuti plesne cipelice...

A watercolor illustration of a woman's profile, facing right. She is wearing a crown of various flowers, including a large pink lily-like flower, a yellow and orange sunflower, and a purple bell-shaped flower. She has long, dark, wavy hair. She is wearing a necklace with a chain and a pendant, and a blue garment. The background is a mix of pink and purple washes. The text is overlaid on a semi-transparent white box in the center.

*O čemu naši učenici sanjaju, razmišljaju?
Što pišu i crtaju?*

Mustapić

Autobiografija

Obično ne stavljam sebe u prvi plan, ali sada moram. Nisam baš pametan, ne razumijem se u aute, a sport smatram korisnim samo ako se kladim. Ne vjerujem u obiteljske i duhovne vrijednosti, ali vjerujem da na čovjekov karakter utječu društvo i okolina. Svatko od nas ima priliku opredijeliti se. Postoji dobar i loš put.

Obožavam životinje. Životinje su živi primjer neiskvarenosti živih bića. Pas kojeg jednom nahranite, pratit će vas cijeli život, a ljudska osoba oko koje vi trčite, odbit će vas kada joj ne budete više potrebni.

Vjerujem u pravu ljubav i pravo prijateljstvo. Šanse za pronaći pravog prijatelja su kao za osvojiti Eurojackpot, a sve se svodi da ljudi gledaju samo na sebe i misle kako će sebi uljepšati život. I ja sam takav, ne smatram se ni boljim ni gorim od drugih. I ja sam samo čovjek, slab i sklon nevoljama.

Meni je život pružio sve, osim sreće i mira. Što god da imam, nikad nisam sretan i uvijek želim nešto više. Nikad nisam zadovoljan i uvijek se bunim ako mi nešto ne odgovara. Mislim da ću za da četiri godine požaliti ako ostanem sam.

Na život gledam kao na igru. Ako je dobro odigraš i poštuješ pravila, dobro ćeš živjeti. Kako je u ljudskoj prirodi kršiti pravila, a pogotovo u mojoj, oduvijek je dolazilo do sukoba i za druge osobe krajnje nepredviđenih situacija u kojima sam sudjelovao i morao trpjeti posljedice.

Od svega na svijetu najviše volim gledati kako se netko smije. U tuđem smijehu pronalazim sreću i ispunjenost. Prema društvu sam uvijek bio otvoren, ali ne uvijek i poželjan. S vremenom me dobro društvo odbacilo, a loše prihvatilo i to je bilo presudno za mene. Pokušavam biti dobar sa svima. Najveći mi je problem pronaći ravnotežu između istine i laži. Lagati je ponekad dobro jer da sam uvijek svima istinu u lice govorio, ostao bih sam.

Životna mi je želja učiniti nešto veliko za svoju zemlju i svijet, želim da moje ime ostane trajno upisano u stranicama povijesti. Znam da to nije moguće ukoliko ne raznesem Eiffelov toranj, piramide ili Kineski zid, a bolje se od mene ni ne očekuje.

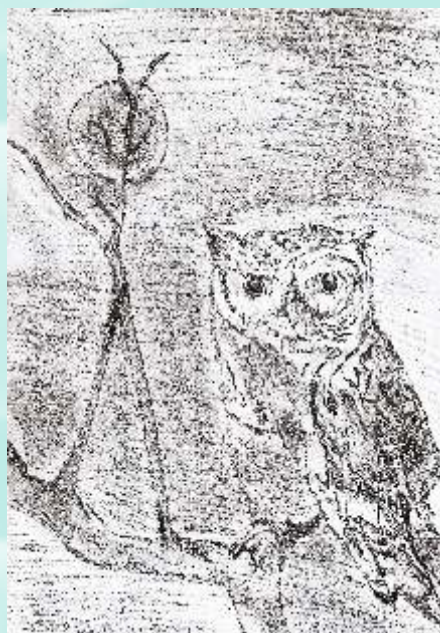
Nikad nisam sudio ljudima po boji kože, religiji ili financijskom stanju. Ne sudim ljude po izgledu nego po karakteru. Pokaže se da su osobe odvojene od društva obično najbolje, iskrene te imaju sve vrijednosti koje se danas cijene manje od umjetnog lica i izazovne haljine.

Mene apsolutno ne zanima što će netko misliti o meni kad ovo pročita. Da sam do sada slušao sve što o meni pričaju, vjerojatno bih bio mrtav. Iako se to možda ne vidi po mom ponašanju, sve što sam napisao je istina i ako netko ne vjeruje, briga me.

Robert Županić, 1. E

Lora Žalac, 2.E

Sanja Blažević, 4.D

Matija Majić, 1.E

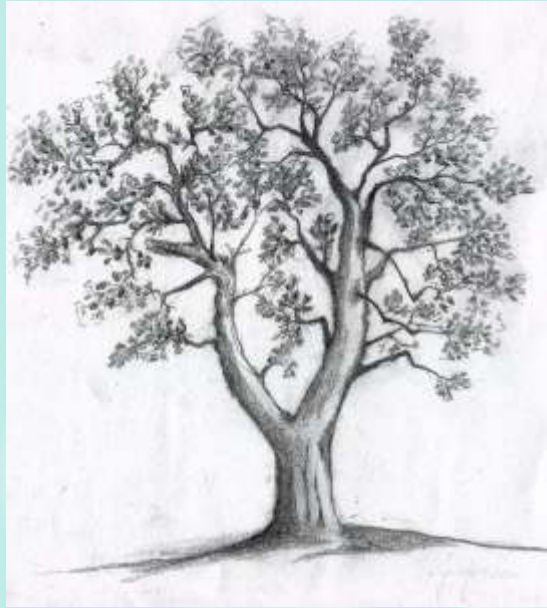
Tišina i buka

Pakao, buka, glasnoća,
životnih radosti kratkoća.
Koncentracija je slaba,
razmišljanje za đaba.

Konji veliki, konji mali,
Bogovi lažni, Bogovi pravi.
Na nebu visina, na zemlji nizina,
a buka je zapravo tišina.

Buka i tišina, prijatelji i pravi,
lažni osmjesi, bube u glavi,
buka i tišina
i ostale vječne stvari.

Robert Županić, 1. E

**Iva Pešorda,
4.D**

Klara Pavlinović, 1.E

Dobro došli

Dobro došli u našu zemlju
u kojoj ćete biti osuđeni
zbog toga tko ste, što radite,
kao se odijevate, s kim se družite...

Ovdje će svaka vaša greška
biti uvećana,
osuđivat će vas gori od vas.

A kada umrete, tek onda
će vas voljeti
jer ovdje je tako.
Trnje dobivaju živi,
a ruže mrtvi.

Karla Marić, 1. D

Ovaj svijet

Tužan je ovaj svijet.
Svi dišu, ali samo neki žive.
I za sve loše Boga krive.

Osjećaje više nitko nema,
ali to i nije glavna tema.
Žile pune ledene krvi
svima je bitno hoće li biti prvi.

Tužan je ovaj svijet.
Svi dišu, ali samo neki žive.

Iva Obrovac, 1. E

Julija Ćosić, 3.A

„Kolo od sreće uokoli
vrteći se ne pristaje:
tko bi gori, eto je doli,
a tko doli, gori ustaje.“

Svi smo svjedoci kako nam vrijeme brzo prolazi. Stariji ljudi često znaju reći kako im je život „proletio“ i kao da su jučer bili mladi. Život je nepredvidiv i nikad ne znamo što nam donosi novi dan.

Svi ljudi imaju neke planove i ciljeve koje žele ostvariti u bližoj ili daljnjoj budućnosti, no ponekad ne bude sve onako kako želimo. Nekad nam se sreća osmjehne, no kako kažu stihovi „Kolo od sreće se okreće“, tako da danas možemo zaspati kao bogati i zdravi ljudi, a već se sutra probuditi bolesni i siromašni. Ljudi često znaju reći, pogotovo kad im se u životu dogodi nešto loše, da ih ne prati sreća, no sreća je relativan pojam. Značenje sreće nije isto za svakoga. Primjerice, za nekog je sreća ostvariti veliku karijeru, steći slavu, mnogo novca, putovati po svijetu i sl., dok je za druge sreća osnovati obitelj i naći posao kojim će moći tu obitelj prehraniti. Za bolesnoga čovjeka najveća je sreća probuditi se zdrav. Međutim, sreća ponekad nije na našoj strani. Ne bude sve onako kako mi želimo, ali valjda Bog zna zašto nam se nešto događa. Danas, na žalost, umire sve više ljudi i svjedoci smo sve većem broju ljudi oboljelih od raka i drugih teških bolesti. Nikad ne znamo koji će nam dan biti posljednji i hoćemo li se uopće sutra probuditi i zato moramo pametno iskoristiti svaki dan i svaki trenutak. Život nam jednostavno izmiče iz ruku i moramo pametno postupati s njime. Život nam je okružen bolestima, krizama i raznim problemima, ali život čine i ljubav, sreća, prijateljstvo i druge lijepe stvari. Zbog svega toga treba se iz dana u dan učiti nositi s problemima.

Koliko god nam nekada bude teško, u svakom danu moramo pronaći nešto dobro i pozitivno. Ako nešto želimo učiniti, ne trebamo oklijevati jer možda će već sutra biti kasno. Često nam se propuštena prilika ne može vratiti i onda se „grizemo“ zašto ju nismo iskoristili kad je za to bilo vrijeme. Život je lijep ako se zna živjeti i moramo se truditi proživjeti ga onako kako najbolje znamo jer život je jedan i nema reprizu.

Martina Knežević, 2. C

**Ana Katarina
Mustapić, 1. G**

Grmi!

Sjedim u sobi
na podu.
Kiša polako pada,
sitne kapljice polako
klize po prozoru.
Sve je tamnije,
kiša pada
sve jače i jače.
Nestalo je struje,
bojim se,
grmi!

Glasni koraci i pucnjava
me plaše.
Netko kuca na vrata
i viče,
bježim i padam.
Otvorio je vrata
i trči,
sve jače grmi.

Sva kuća svijetli
i bruji.
Netko udara po vratima
moje sobe.
Pronašao me,
padam na tlo,
sklapam oči i
čujem kako
grmi...

Andriana Škripek, 1. C

Jesenje jutro

Gusta magla sakrila
ljude, zgrade, ulice
kao da ih i nema.
Svakim korakom nešto novo
otkrijem.

Putem dok idem,
magla niz drveće nosi
lišće kao vodopad.

Sunce stiže,
magla pred njim pobježe,
snovi se prekidaju
i otkrivaju.

Laura Hecog, 1. E

Anamarija Čivić,
3.A

Siromah

Svakog dana gledam
s prozora svoga
siromaha jednog
tu iz kvarta moga.

Poderanih hlača,
u starom kaputu,
svakoga dana on je
na svom tužnom putu.

Po kontejnerima redom
- to mu još ne brane,
prebacuje smeće
ne bi li našao hrane.

I flaše on skuplja,
a i papir stari.
Sam se snaći mora
jer nitko ne mari.

Terezija Suratlić, 1. D

Tog jutra

Tog jutra padao je snijeg.
Tamo na ulici tamnoj, bjelinom pokrio je sve.

Sve manje tamno, tamno, tamno.
Sve više hladno, hladno, hladno.

Tog jutra vjetar je njihao grane,
snijeg raznosio ne sve strane.

Tog jutra je vladala tuga,
tama je vladala u bjelini.

I magla je gutala prugu dok je odlazio.
Obećao se vratiti, no nikada nije.

Tog jutra otišao je čovjek u potrazi za srećom
i odnio sve sa sobom.
Ostale su samo stope u snijegu,
no i one su brzo nestale.
Otišao čovjek umanjiti tugu,
otišao da bi suze prestale.

Zaboravljeno je to jutro, zaboravljen je i čovjek.
Ostaje samo sjećanje da je padao snijeg,
tamo na ulici tamnoj, bjelinom pokrio je sve.

Katarina Sliško, 1. E

Malena i Klepetan

Stjepan Vokić je više od dvadeset godina domar u područnoj školi Ivane Brlić-Mažuranić u Brodskom Varošu. Iako ima dugi radni vijek tijekom kojega je ispratio mnoge generacije učenika i doživio brojna iskustva ono što će obilježiti njegov, ne samo radni vijek, nego zasigurno i život je rođa Malena. Naime, gospodin Vokić je prije nekoliko godina udomio malu rođu, slomljenog krila. Ono što je započelo kao humano djelo pretvorilo se u neobično prijateljstvo. Naime, rođa ni nakon zacjeljenja nije mogla poletjeti. Stoga je gospodin Vokić odlučio udomiti rođu, nadjenuvši joj ime Malena.

Gospodin Vokić napravio je za Malenu pomoćne, pomalo maštovite ljestve kako bi mogla doći do gnijezda. Nakon nekog vremena Malenoj *dogodila se ljubav*. Naime, zapazio ju je prilično naočito Klepetan. Stjepan nam priča kako je ubrzo došla i prinova. Klepetan se tom prilikom ponio kao pravi otac. Donosio je hranu i nadograđivao gnijezdo kako njegovoj obitelji ništa ne bi nedostajalo.

Stjepan nam kao njihov obiteljski prijatelj objašnjava kako je gnijezdo tijekom ljeta puno života. Tada mladi polako odrastaju, klepeću te svaki dan vježbaju za prvi let. Međutim, dolaskom jeseni, okupljaju se i okolne rođe kako bi krenule u toplije krajeve. Tada slijedi obiteljski rastanak. Naime, Malena ostaje u Brodskom Varošu dok Klepetan odlazi na dugi put prema afričkim pustinjama. Stjepan ističe kako obitelj bude razdvojena gotovo sedam mjeseci te navodi kako pred rastanak oboje roditelja zajedno s malim *tićima* budu tužni, ali kako su već naviknuti na rastanak.

Na proljeće opet dođe Klepetan u Varoš. Na svom putu prijeđe put od Afrike, preko Sueskog kanala i Sinajskog poluotoka.

Tijekom tog se perioda Malena priprema i nestrpljivo ga čeka. Stjepan navodi kako Malena nije sama u svom iščekivanju. Tako s njom čeka gotovo cijela škola i susjedi, ali i Hrvatska.

S obzirom kako se evo bliži proljeće, počinju pripreme za Klepetanov dolazak. Stoga će Brođani i oni koji prolaze našim gradom te turisti sigurno rado svratiti u Varoš i pozdraviti sada već poznatu obitelj Malene i Klepetana.

Brigita Jerković, 1.G

Sanja Blažević, 4.D

Otišao si

Došao si tiho i zastao na tren,
kao da se znamo.
Kao olujno more,
zadrhta srce.

S osmijehom na licu,
mahnuo si rukom,
kao da se znamo.

Zastao si nakratko,
a u oku ti vidjeh - tajnu.

Petra Špiranović, 2. C

Ljubav

Dolazi li od riječi
ljubiti ili biti ljubljen?

Darivati sebe nekome,
ne znajući kome...

Zauzvrat dobivati ništa,
ali slijepo ipak vjerovati...

Otupjeti od ljubavne boli i patnje,
pokazujući ljubav nekome
tko te ne voli...

Ivona Olanović, 1. E

Ljubav

Kad osjetiš radost u srcu,
treptaj u oku,
iskrice u tijelu,
i sreću u zraku,
shvatit ćeš da si zaljubljen.

Ljubav je čudotvorna:
liječi nam dušu,
otvara svaka vrata,
ublažava nesreću i bol.

Ljubav svi dajemo.
Svi je primamo.
Ona ne može nestati.
Može se samo
u različitom obliku pojaviti.

Petra Špiranović, 2. C

Julija Ćosić, 3.A

Moja staza

Vjetar njiše žito, maše teškim klasjem u kojem je nabreklo zrelo zrnje, otvrdnulo i požutjelo. Pod njegovim dahom savija se pšenica do zemlje, dugo se i uporno klanja, uspravlja i opet povija. Sunce se već spustilo nisko, a njegove zrake, ničim ometane, igraju se nad žitnim poljem u tisuću boja.

Prizor me podsjeća na moju stazu. Kad mi je teško, kad me nešto muči, odlučno i čvrsto krećem za nečujnim nekim zvukom, krećem stazom kojoj ne vidim kraj. Ne znam što me na njoj sutra čeka i što mi se sprema. Moj put bez putokaza, moja staza što ipak nekamo vodi. Ako nekad negdje na lud kamen zakoračim i glavom tresnem, neću se pokolebati, već ću nastaviti oštrije nego prije. A ako mi je dobro i pomislim da sam snažna, smirit ću malo svoju snagu i neću se praviti važna. Nastavit ću svojom stazom, nečujno i tiho.

Visoko iznad mene stalne su zvijezde, svijetle ljudski ideali i vječni snovi sjaje. Dok staza nekome radost daje i daje, a nekome trnje i gorke okršaje, trebam znati da sve to kratko traje. Trebam znati kada ići dalje, kada stati i kako izostanak s važnog, ozbiljnog sata života opravdati. Moja staza je kao duga komadićem neba išarana, nepoznatom rukom na brzinu između dva pljuska kiše, koju želim dohvatiti prije nego se raspadne taj most.

Želim pustiti da cijelu mene prođe blaga svjetlost zvijezda, da ni za čim ne žalim. Nek' me moja staza vodi i vodi...

Matea Ćato, 1. C

Erblina Dragaj, 3.F

Katarina Jelinić, 2.E

Nepredvidivi putovi ljubavi

Bila je kasna zima. Ljudi u krznenim kaputima koračali su po zamrlom gradu. Dvije sasvim iste osobe te večeri našle su se u istom okruženju dok je Sava oplakivala konture grada. On, ja i blagi treptaji ljubavi oko nas.

Čarolija je započela osmijehom. Čudno je kako u vrijeme kada je sve zaokupljeno tehnologijom, pronađete suđenu osobu za tren. Vrijeme je pravilo korake odmičući se od nas, a on je postao moj vodič kroz snove. Pretvarao je svaki moj san u stvarnost. Koristili smo svaki trenutak kako bismo bili zajedno. Penjali smo se na Tvrđavu, ležali na toplom betonu i maštali. Sjećam se tih pogleda i dalje. Mogli smo satima sjediti i ne govoriti ništa. U očima je sve pisalo. To mjesto je izgledalo kao raj, a on moj anđeo. Razlikovali smo se, ali opet i nadopunjavali. Sjećam se mnogih stvari iako su prošle godine. Sjećam se onih kišnih noći, gdje nam ni osvježavajuće kapi kiše nisu smetale. Sjećam se dugih šetnji uz prugu, čekajući vlakove iz svih smjerova. Zavoljeli smo se brzinom svjetlosti.

Onda smo se razdvojili. Osjećaj krivnje progonio me tijekom noći da bi se s vremenom pretvorio u bol. Bio je moja prva i nikada neprežaljena ljubav.

Tijekom iznenadnih susreta na ulici, skrenuli bismo pogled u stranu i krenuli dalje. Imao je mnogo djevojaka, činio se sretnim na slikama koje su mi drugi pokazivali. Nemojte misliti da me to nije usređivalo, dakako da je, jer ako je netko živio za njegovu sreću, onda sam to bila ja. Bojala sam se. Pokušavala sam nešto reći onim pozivima iza ponoći, ali svaki put kada bih čula taj glas, spustila bih slušalicu, a ljubav bi ostajala u zraku.

Magdalena Lovrić, 1.G

Sreća i ljubav u okviru realnosti

Najteže je biti sretna jer sreća se dogodi brzo, ali i nestane u hipu. Većinu vremena gubimo na sitnice, nebitne stvari, dok one važne postavljamo na margine života.

Sreća je vrlo individualna stvar. Tako cure sanjaju o princu na bijelom konju, koji će biti iskren te imati sposobnost bezgraničnog pružanja ljubavi. Mnoge od nas sreću pronalaze u ljubavi, ljetnim poljupcima i skrivenim pogledima.

Ljubav je najljepši osjećaj. Ona ne predstavlja materijalne stvari. Premda većina smatra kako se razumije u ljubav, malo ljudi zaista tijekom života pronikne u njezinu srž. Ljubav stvara miks osjećaja, ispreplitanje misli. Ona je istovremeno put prema samo jednoj osobi. Uz ljubav je dovoljna samo tišina da upotpuni riječi. Kada pronađemo osobu koja nam je sve na svijetu, cijeli naš svemir, na koju pomislimo milijun puta dnevno.... to je to. Pronašli smo ljubav.

Premda ljubav pruža najdivnije osjećaje, ona istovremeno pruža i veliku bol. Njezine strijele itekako znaju povrijediti. Tada mnogi snovi padnu u zaborav. Postaju osamljeni. Borba za sreću tada naglo prestaje i pretvara se u statično življenje koje opstaje na uspomenu.

Nikolina Rašić, 1.G

Iva Pešorda, 4. D

Male stvari u sjeni svakidašnjice

Živimo u svijetu koji je opterećen megalomanskim mislima, djelima i pothvatima. Sukladno tomu ljudi žele činiti velike stvari, ne primjećujući pri tomu da se velike stvari kriju u malim gestama, poljupcima ili lijepom danu.

Jednom mi je prijateljica pričala o jutru tijekom kojega je bila loše raspoložena. Na putu do škole naišla je na susjedu, koja ju je propustila na pješačkom prijelazu. Prijateljica, zaokupljena svojim mislima, prešla je preko *zebre* ne obraćajući pažnju na susjedinu ljubaznost. Nakon toga je susjeda otvorila prozor i upitala treba li prijevoz do škole. Prijateljica ju je odbila jer je željela prošetati, ali se poslije toga osjećala puno bolje. Njoj je susjedina dobronamjerna gesta uljepšala dan. Navedeno pokazuje kako male stvari zaista mogu uljepšati dan i učiniti nas sretnijima.

Tomu nas uči i Bog. Naime, jednom prilikom upozorio je nekog čovjeka na drvo koje se nadvilo nad stazu. Čovjek je stao i gledao u drvo, iščekujući što će se dogoditi. Mislio je kako sigurno postoji razlog što ga Bog upućuje na to drvo. Možda će se grana odlomiti i pasti, a on će je uhvatiti i spasiti nekog, ali ništa se nije događalo. Tada mu je Bog reče: „Samo sam želio da primijetiš kako je drvo lijepo“.

Kada primjećujemo i činimo male stvari, one tada u našim srcima i u srcima ljudi koji nas okružuju prerastaju u velike stvari. Stoga uvijek treba imati na umu kako „sitnice život znače“.

Martina Javorek, 1.G

**Kristina
Grabovac,
4.G**

Moja folklorna avantura

Folklor i tradicija moja su velika ljubav. Prošle godine ta mi je ljubav trostruko uzvraćena. S pjesmom i tkanicom oko struka (crven, bijeli, plavi) 2015. god. proputovala sam Europu. Od vrsnih folklorša iz cijele Hrvatske izabrana sam za predstavnicu svoje države u cijeloj Europi.

Postala sam sudionica Folklorne karavane. Moj partner na putovanju bio je moj dečko koji je svirao tradicionalne instrumente, gajde i diplice. Spakirali smo kofere i krenuli put Portugala 17. 06. Da bismo uopće postali sudionici Karavane, putovali smo do Budimpešte. Krenuli smo. Tri dana i tri noći „gužvanja“ u autobusu, život na sendvičima... I kad smo konačno stigli u prekrasni gradić Braga, počelo je „prženje“ na vrućih 36 stupnjeva. Već istu večer imali smo nastup. Prekrasna pozornica, uz riječicu, u zabačenom dijelu grada. Orila se hrvatska pjesma kroz Portugal, odjekivale su gajde, njihala se tkanica u ritmu glazbe, vijorila je šahovnica grba na „peškiru“ moje nošnje... Idući dan odredište je bila plaža. Cijeli dan samo za kupanje, sunčanje i uživanje u pijesku i toplom oceanu. Nakon večernjeg nastupa u jednom samostanu krenuli smo put Španjolske. Putovali smo u Orense, mjestašce poznato po bogatim termalnim izvorima koje smo dobro iskoristili. Nakon tri dana uživanja u blagodatima termalnih izvora i suncu Španjolske morali smo se nekako odužiti domaćinima. Jedini način za to bio je nastup. Nastupili smo na glavnom gradskom trgu. Nakon toga ugostio nas je i gradonačelnik. Ponosni i počašćeni, morali smo dalje. Sljedeće odredište bio je Voiron, Francuska. Stigli smo u Voiron 25. 06. To je grad smješten u podnožju Alpi. Slijedio je uobičajeni obilazak grada, večera, zabava u hotelu i sljedeći dan - nastup. Otvorili smo jedan od najvećih festivala na tom području. Kasnije te večeri „dozivala“ nas je Italija. Kasno navečer, 28. 06. krenuli smo u Italiju. Jedno popodne bili smo isključivo turisti i obilazili Rim. Ugostili su nas prekrasni ljudi u malenom mjestašcu Borgo San Pietro. Tu nam je jedini zadatak bio opustiti se, zabaviti i beskrajno uživati u kupanju na jezeru. Drugi dan, druga destinacija. Sgurgola, 29. 06., također Italija. Mjesto u kojem je zrak tako čist, a pogled s 1000 m nadmorske visine na nizinu tako lijep da se naježim kad se sjetim... Malo pjesme iz svih dijelova Europe, talijanskog vina i njihove domaće hrane bili su dovoljni da se zabavimo. Dalje idemo na jug. San Giovanni Rotondo je veliko turističko središte, svetište i središte Internacionalnog folklornog saveza. Tu smo stigli 30. 06. Nakon nastupa čekala nas je zaslužena zabava i malo opuštanja za sve. Jutro nakon zabave trebali smo poći kući, ali nismo. Šetali smo, razgledavali grad, jeli njihove specijalitete... Prvog srpnja pošli smo natrag, kući.

Iznimno me obradovalo i usrećilo ovo putovanje na kojem san bila i radoznala putnica i ponosna predstavnicu svoje domovine.

Dajana Garić, 4. C

Prijateljica

Na jedan lijep, sunčan dan prije 15 godina rodila sam ja, zajedno sa svojom prijateljicom. Iskreno, mislila sam da ću biti sama, ali nisam. Iznenadila sam se svojoj prijateljici. Isprva sam je se bojala, pratila me svuda. Gdje god sam išla, išla je i ona. Kada su mi jednog dana oči sazrele dovoljno da spoznam svijet, vidjela sam da i moja mama ima svoju prijateljicu, moj otac također, a i brat. Izašla sam na ulicu i vidjela da ju ima i stara susjeda i ona teta iz trgovine. Svi su je imali. Nisam znala što misliti u tom trenutku. Nisam znala trebam li biti sretna što sam jednaka svima ili tužna jer nisam posebna.

Reći ću iskrena, bila sam sramežljivo i tiho dijete. Bila sam nevidljiva spram druge, dominantne djece. Jednog dana otišla sam u školu. Živjela sam svoj karakter koji imam od rođenja. Sjedila sam sama u kutu učionice i prišla grupi djevojčica jer, kako me psiha uči, tamo pripadam. Uzela sam svoju lutku i otišla do njih zajedno sa svojom prijateljicom. Dodirnula sam rukom jednu djevojčicu, a one su se sve okrenule. Tada me jedna pitala odakle mi ta lutka, da to nije lutka iz najnovije reklame te da je stara godinu dana. Ja sam, kao i inače, šutjela, okrenula se, otišla i pravila se da sam dobro. Otišla sam kući trčeći, legla u svoj mali krevet i plakala. Onda sam se sjetila da nisam sama, prijateljica je sa mnom. U onom sam je mraku tražila okom, no nije je bilo. Mislila sam, zar me i ona napustila zbog lutke? Srce mi se paralo.

Počela sam razmišljati i sjetila se svoga rođenja. Da, na dan mog rođenja bilo je jako sunčano za jednu zimu. Otac mi je rekao da su ljudi hodali u kratkim hlačama i majicama. Ja sam se rodila, a moju je prijateljicu rodilo sunce. Tada mi je sinulo i shvatila sam da moram čekati jutro za svoju sreću. Cijelu noć čekala sam zoru kako bih mogla izaći van na izlazak majke moje prijateljice. Pozorno sam gledala kako izlazi i kako se moja prijateljica pojavljuje. Moje je srce bilo na mjestu. Sjedila sam zajedno s njom i promatrala ljude i njihove prijateljice. Pomislila sam, Bože, kako sunce ima mnogo djece.

Jedne noći zazvonio je telefon, majka se javila, počela plakati, poklopila i sjela na pod. Zнала sam što se dogodilo, svi smo znali. Dva dana poslije sahranili smo djeda. Cijelog života gledala sam njega i njegovu prijateljicu. Sada nije bilo ni njega ni nje. Pogledala sam svoju prijateljicu i pomislila: „Ako idem ja, ideš i ti, zar ne?“

Danas sam odrasla i razumijem stvari. Moj brat i ja hodali smo ulicom kada je rekao: „Hej, pogledaj kolika ti je sjena!“ „Da, to je moja prijateljica.“

Imam svoju teoriju. Naše prijateljice su tu da nam pokažu da nikada nismo sami. I kada je tama, mrak i kad nikog nema, uvijek će doći divno jutro, zasjati divno svjetlo i više nećemo biti sami. Na kraju, ostat ćemo bez nekog pokraj nas, ali nas na nekom drugom svijetu čeka mnogo divnih, novih prijatelja.

Aneta Grgić, 1. E

**Ana
Katarina
Mustapić,
1.G**

**Kristina
Grabovac,
4.G**

Nema te

Zamišljam kako se skrivaš
među oblacima.
Zamišljam kako ćeš mi
jednog dana donijeti sreću.

Dižem ruku visoko
da dohvatim sreću,
a ono prazna šaka,
ubijena želja i suze.

Vidim mnoga sretna lica,
a ja se gubim.
Vjetar se poigrava mojim nadama.
Tvoj lik odjednom
spazim u sjenama.

Znam da te više neću sresti,
ali te ipak tražim.
Tražim te u
suzi moga oka.
Tražim te,
tebe nema.

Julija Lubina, 1. E

Kristina Grabovac, 4.G

Žaljenje

Srce sam izgubio
kad sam bez tebe
ostao.
Otišla si
i nikad se nisi
vratila.

Bez tebe osjećam se
prazno,
ni sunce, ni
mjesec,
ništa nije isto.

O, da si barem tu,
da osjetim tvoju
prisutnost
i vratiš mi osmijeh
na lice
jer ovaj čovjek, bez
tebe, više živ nije.

Davor Starčević, 1. E

Julija Ćosić, 3.A

Pogled na zlatna žita

Jednog jutra dok je sunce izlazilo i žitna polja obasjavalo, letjela sam iznad njih i uživala, mala razigrana ptica koja nije razmišljala. Odrastala sam daleko od orlova, zlih ptica koje misle samo na sebe. Odrastala sam tamo gdje, kada navečer pogledaš u nebo, vidiš zvijezde i osjećaš kao da su ti sve rukom dohvatljive. No, nisam jedina ptica u gnijezdu. Pored mene uvijek su moja tri brata za koje bih sve te zvijezde dala.

Vrijeme je prolazilo, a ja sam počela razmišljati. Shvatila sam da zapravo i nisam tako daleko od orlova koji samo sebi grabe, shvatila sam da je mnogo takvih ptica kojima bi trebalo skratiti krila i spustiti ih na zemlju. Na kraju krajeva, bili laste, kosovi ili kolibrići, svi smo ptice s istim ciljem - biti sretni. Svi smo mi pod ovim nebom isti. Tako su moju braću i mene odgojili moji roditelji. Učili su me pravim životnim vrijednostima i na tome im zahvaljujem. Jednog dana morat ću poletjeti u toplije krajeve jer s godima ovdje postaje sve hladnije. I zato svakog dana letim sve dalje, sve više usavršavam svoj let, tu gdje odrastam, na mjestu s pogledom na zlatna žita.

Katarina Sliško, 1. E

David Štefanić, 1.G

Katarina Jelinić, 2.E

Martina Knežević, 2.C

Iva Pešorda, 4.D

Kristina Grabovac, 4.G

Plavi cvijet

Tri ujutro...
Nemam pametnijeg posla
do tratiti svoje umorne, usamljene minute
u potrazi za ikakvim izvorom zabave.
Dok moj, sada već bolan i zgrčen, prst
polako „surfa“ po raznim medijima
kako bi utažio moju čežnju za zabavom,
u moru „selfija“,
od kojih mi je već mučno,
istaknuo se jedan...

„Kao šamar u lice“,
prikova me oči u monitor – s tobom.
Tvoje bistro plave oči,
makar na komadu tehnologije,
postale su stvarnije
od svega virtualnog oko mene.
Srce je počelo žuljati u prsima
kao da i samo želi vidjeti što ga uznemiruje,
no već je znalo...
Moralo je...

Prošli su dani... pa tjedni...
otkako sam te zadnji puta vidio...
I srce se već predalo: „Prošlo ga je.“
I sad, kad su se i strahovi umorili
od nadanja da će uspomene propasti u zemlju i strunuti,
iz njih izrasta cvijet...
Plavi cvijet...
Cvijet dostojan uspomena žrtvovanih za nj,
Cvijet toliko lijep da sam ljubomoran
na kameru koja ga je vidjela prije oka.

Iako svoje pjesme,
kao vrpcom poklon,
krasim rimom,
ne želim da išta veže ovu pjesmu.
Neka bude slobodna.
Neka leprša, kao tvoja kosa,
sja, kao tvoje oči,
stvara, kao tvoje ruke...
Neka raste ni iz čega...
kao Plavi cvijet.

Marko Janković, 1.B

(pjesma je predložena za Županijsku smotru Lidrano 2016.)

Na jednom kreativnom satu engleskoga jezika u 2.e s temom *Proverbs/Poslovice*; rad u skupini; zadatak: upotrijebiti najmanje pet (prethodno obrađenih) poslovice i napisati crticu

The Value of Friendship – *No Pain, No Gain*

I had a friend who was very mean to everyone. She always took other people's stuff as if she had deserved it, but *you can't have a cake and eat it too*. Our homework was an *easy come* to her, but her help was an *easy go* to us. She used to skip classes so she was *out of sight, out of mind*. One day I was fed up with her actions so I stood up to her, as we all know *he who dares, wins*. *We beat around the bush*. I fell down and she was laughing, but we all know *he who laughs last, laughs the hardest*. I stood up and, before she knew it, *struck the iron while it was hot*. Two days later she apologized and now our friendship is – *better safe than sorry*. We both have learned – *(bad) luck comes in threes* and with *no pain, no gain*.

Marica Jakljević Dubiel, Josipa Beronja, Antonija Jušćak
(najuspjeliji kratki kreativni uradak – crtica)

HERE COMES – YOU

I look up in the sky, see the stars, think of you...
Out of sight, out of mind.

Wise men say: *easy come, easy go*,
but with you time goes slow.

You were my *friend in need*,
now you're *a friend indeed*.

Like my father used to say:
when the going gets tough, the tough get going.

Talking to my friend about you...
Speak of the devil, here comes Y O U!

Antonio Drmić, Marin Badrov, Nino Orešković, Dominik Ivković

(jedina PJESMA u razredu, nagrađena
veeelikim pljeskom)

Učenici su dobili zadatak napisati bajku kao skupina. Prije toga su bacali Roryjeve kockice. Na kockicama su otisnute slike različitih pojmova / riječi koje susrećemo u bajkama. Učenici su te pojmove/riječi trebali upotrijebiti u svojim bajkama.

Ove bajke dio su e-twinning projekta u kojem će učenici uskoro sudjelovati.

The girl and the dwarf

Once upon a time there was a girl who lived in a small village near the Great Forest. The girl walked through the forest whenever she could because there she felt relaxed, happy and free.

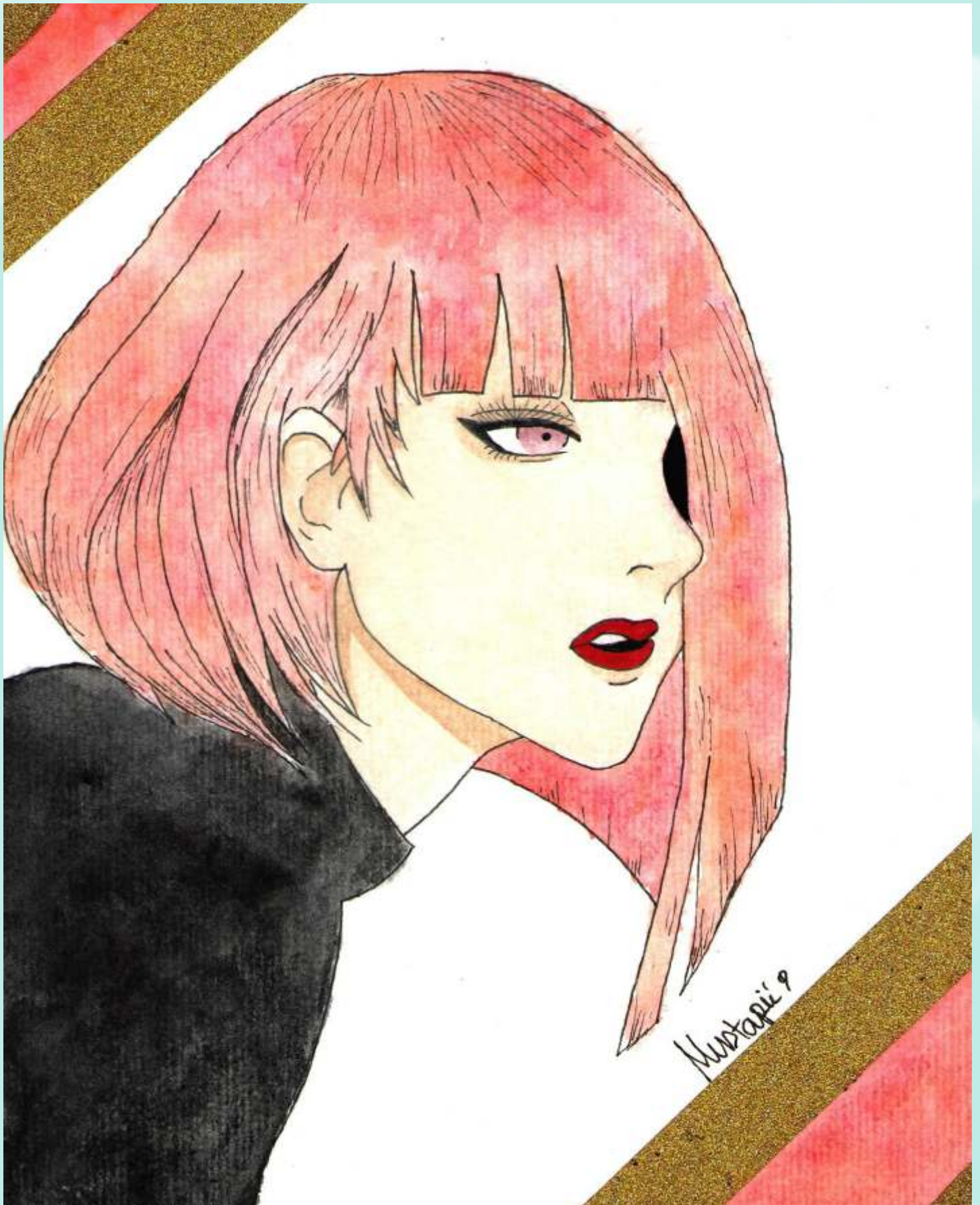
One day she wanted to go to the forest to bring back the belongings she had lost during the storm, and while walking through the forest she noticed a flash of light coming from the bushes near her. She got closer and saw a mirror sitting on the top of a small rock. She wanted to grab the mirror but a frog jumped out of nowhere and said: "Ah, I see you have found the magic mirror! Finally, someone has! It has been sitting in this forest for ages now." The girl replied: "A magic mirror, there is no such a thing as magic..." But what the girl did not know is that the mirror was actually a magic mirror and it could grant the person holding it a wish, but only once. After that the mirror will perish. During the conversation between the girl and the frog, the frog tried to convince the girl to use the mirror and lift the curse from her, telling her that she was a queen of a far-away kingdom and the girl believed her. Just as the girl was about to say her wish and lift the curse, a dwarf jumped out of the bushes and drove away the frog. The girl was very confused. Then the dwarf spoke to her: "Good thing you didn't make that wish! If you had, the village and all of us would have been doomed." The girl replied: "Why? Is she a bad queen?", The surprised dwarf said: "Queen?! She is a witch, the most vile one that ever lived." The girl asked: "Then why doesn't she take the mirror and wish the wish herself?" The dwarf replied: "Only a human can use the magic mirrors power, that's why she needed you." During the chat between the girl and the dwarf, the frog went to the wolf's den and asked him to help her force the girl to make a wish and promised that he would be rewarded with anything he wants, and the wolf agreed to help her.

As the dwarf and the girl were returning to the village, the wolf spotted them and rushed toward the girl. Both the girl and the dwarf were scared and started running towards the end of the forest but decided to hide behind the nearby well. While they thought they were safe, the wolf sensed and heard them heavily breathing and leaped at the girl. Just as he leapt a butterfly flew past his eyes and distracted him just enough for the girl to dodge him. The girl, not knowing what to do, grabbed the mirror and wished for someone to help her, and at that moment, the dwarf turned into a prince, in a shiny armour and with a shining blade. The prince drew his blade and drove away the wolf. The frog watched all of this happening and, since the mirror's power had been used, she hopped away angry and sad.

The prince thanked the girl for releasing him from the curse. The girl asked: "Why didn't you tell me you were a prince?" The prince replied: "In all this excitement I forgot to tell you that. I sacrificed my human form so the witch could lose her power and her human form, too". The girl and the prince fell in love, got married and lived happily ever after.

The end.

Ines Veočić, Nensi Dubac, Mislav Marković, 1.E

Ana Katarina Mustapić, 1.G

